

РЕШЕНИЕ

№ 2

гр. гр. Добрич, 02.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галатея Ханджиева Милева

Членове: Д. Г. Дякова
Г. Д. Жечева

при участието на секретаря Румяна Ив. Радева
като разгледа докладваното от Г. Д. Жечева Въззивно гражданско дело № 20233200500716 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на глава XX, чл. 258 и сл. от ГПК. Подадена е въззивна жалба от Община Д. /приложена към предходно в. гр. д. № 538/2022 г. на ДОС/ срещу решение № 403/12.05.2022 г. по гр. д. № 2301/2021 г. на Добричкия районен съд, с което е признато за установено в отношенията между Д. И. Д. с ЕГН ***** и Община Д. с ЕИК 000852188, че Община Д. дължи на Д. И. Д. по заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч. гр. д. № 1199/2021 г. на ДРС, сума в размер на 500 лв, представляваща възнаграждение по сключен договор за правна защита и съдействие от 04.01.2021 г. по образувано адм. дело № 639/2020 г. по описа на Административен съд-Добрич, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението 16.04.2021 г. до окончателното изплащане, като Общината е осъдена да заплати на Д. И. Д. разноски в производството по гр. д. № 2301/2021 г. на Добрички районен съд в размер на 25 лева държавна такса и 300 лева адвокатско възнаграждение и разноски в производството по ч. гр. д. № 1199/2021 г. по описа на Добрички районен съд в размер на 25 лева държавна такса и 300 лева адвокатско възнаграждение. Според въззивника атакуваното решение е постановено в нарушение на материалния и

процесуалния закон и е необосновано.Първоинстанционният съд не се произнесъл по възраженията за липса на самостоятелна правосубектност на общинския съвет,водеща до невъзможност председателят на съвета да встъпва в граждански правоотношения,в частност да сключи договор за правна защита и съдействие.Не бил обсъден доводът за неизпълнение на договора от ищцата,както и доводът,че чрез сключване на процесния договор Общината била ощетена поради невъзможността да бъдат присъдени разноски в съдебното производство,по които ищцата осъществила процесуално представителство,а адвокатско възнаграждение за това представителство се претендирало впоследствие след приключване на производството.Не било ясно защо съдът приел,че Общината е станала причина за предявяване на иска.Процесното адвокатско възнаграждение не било претендирано за плащане от Общината,поради което не можело да настъпи и забава в заплащането му.Настоява се за отмяна на решението и за отхвърляне на иска.Претендират се сторените в двете инстанции разноски.

Въззиваемата Д. И. Д. е подала отговор на въззивната жалба,в който изразява становище за неоснователност на същата и настоява за потвърждаване на атакуваното решение.Сочи,че районният съд разгледал всички възражения на въззивника и достигнал до законосъобразни изводи.Горната позиция се поддържа и в хода на въззивното производство.

Като постави на разглеждане въззивната жалба,Добричкият окръжен съд установи следното:

Жалбата е депозирана в рамките на преклузивния срок по чл.259 ал.1 от ГПК /въззивникът е получил препис от първоинстанционното решение на 19.05.2022 г.,а жалбата му срещу решението на ДРС е подадена на 02.06.2022 г. при изтекъл за страната срок за въззивно обжалване на 02.06.2022 г./Жалбата е процесуално допустима предвид горното и подаването ѝ от активно легитимирано лице /страна в производството по делото/ с правен интерес от атакуване на неизгодното за него първоинстанционно решение.Разгледана по същество,същата е неоснователна.

Първоинстанционното решение е валидно като постановено от законен състав на районния съд в рамките на правомощията му,в изискуемата форма,мотивирано и разбираемо.Същото е допустимо като постановено по предявения допустим установителен иск.По същество е правилно,като

съображенията за този извод са следните:

Гр.д.№2301/2021 г. на ДРС е образувано по повод искова молба вх. №5326/19.07.2021 г.,с която е предявен установителен иск на основание чл.415 ал.3 предл.1 от ГПК във връзка с чл.415 ал.1 т.1 от ГПК във вр. с чл.79 и сл. от ЗЗД във вр. с чл.280 и сл. от ЗЗД във вр. с чл.36 ал.1 от Закона за адвокатурата от Д. И. Д. с ЕГН ***** от гр.Д.,бул.“Д.*** срещу Община Д.-гр.Д. за установяване съществуването на вземане на ищцата от ответната Община-предмет на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №247/19.04.2021 г.,издадена по ч.гр.д.№1199/2021 г. на ДРС,в размер на 500 лв,представляващо уговорено и неплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие №***,серия Д от 04.01.2021 г. за процесуално представителство на Добрички общински съвет-гр.Д. по адм.д. №639/2020 г. на Административен съд-гр.Добрич,ведно със законната лихва върху горната сума,считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК-16.04.2021 г.,до окончателното ѝ изплащане.

Изложено е в исковата молба,че искът се предявява като установителен след проведено заповедно производство и издадена заповед за изпълнение за процесното вземане,срещу която е подадено възражение от ответната Община-длъжник.След указания на заповедния съд бил предявен настоящият установителен иск.

В отговора на исковата молба Община Д. изразява становище за неоснователност на иска и настоява за отхвърлянето му.Общината нямала парично задължение към ищцата Д.,защото договорът за правна защита и съдействие,от който ищцата черпела права,бил недействителен,не бил породил действие и не обвързвал Общината.Същият бил сключен от общинския съвет чрез председателя му при липса на самостоятелна правосубектност на този орган и правомощия на председателя му да встъпва в граждански правоотношения.Единствено кметът на Общината бил разпоредител с бюджетни средства според разпоредбите на чл.7 ал.5,чл.11 ал.3 и чл.122 ал.1 от Закона за публичните финанси.Договорът бил и с неясен предмет.Производството по адм.д.№639/2020 г. на АС-Добрич приключило с прекратително определение на съда,според което не били представени доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на Общинския съвет,поради което искането за присъждане на

разноски било оставено без уважение.Така чрез процесния договор Общината била ощетена поради невъзможността да бъдат присъдени разноски в горното съдебно производство и претендирането им впоследствие от ищцата.Свършената работа по договора била на критичния минимум и не отговаряла на заложеното в него по размер адвокатско възнаграждение,т.е. възнаграждението било прекомерно.Законна лихва върху вземането не се дължала,тъй като Общината не била поставена в забава,понеже главното вземане не било изискуемо,а и вземането не било предявено за плащане от Общината,респ. Общината не била поканена от ищцата да плати,а в договора не бил уговорен срок за плащане.

От книгата по делото се установява следното:

По заявление на ищцата Д. Д. за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК е образувано ч.гр.д.№1199/2021 г. на Добричкия районен съд.Издадена е заповед за изпълнение №247/19.04.2021 г.,с която заявлението е уважено изцяло,като е разпоредено длъжникът Община Д. да заплати на кредитора адв. Д. И. Д. сумата от 500 лв,представляваща уговорено и неплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие №***,серия Д от 04.01.2021 г. за процесуално представителство на Добрички общински съвет-гр.Д. по адм.д.№639/2020 г. на Административен съд-гр.Добрич,ведно със законната лихва върху горната сума,считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК,до окончателното изплащане,както и 325 лв съдебно-деловодни разноски,сторени в заповедното производство.

Заповедта е връчена на длъжника на 21.04.2021 г.,като в срока по чл.414 ал.2 от ГПК е постъпило негово възражение вх.№2734/19.05.2021 г.,че не дължи вземането.Депозирането на възражение срещу заповедта е довело резонно до процедиране на заповедния съд по реда на чл.415 ал.1 от ГПК с даване указания на заявителя Д. да предяви иск за установяване съществуването на вземането си /разпореждане №1080 от 10.06.2021 г./.Съобщението за разпореждането е връчено на Д. на 21.06.2021 г.Исковата молба е подадена на дата 19.07.2021 г.,т.е. в законоустановения едномесечен срок.Установителният иск е предявен в законоустановения срок по чл.415 ал.4 от ГПК и за вземане идентично на това по заповедното производство.В този смисъл искът е допустим.

Процесният договор за правна защита и съдействие е сключен на 04.01.2021 г. между клиент Добрички общински съвет-гр.Д. чрез председателя му и адв.Д. И. Д. за „изготвяне на отговор по адм.д.№639/2020 г. на АС-Д. и окомплектоване на преписка“.Уговорено е адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв,платимо по банков път.Липсва отразяване сумата да е платена към датата на сключване на договора.

Неоснователно е възражението на Община Д.,че договорът е недействителен,тъй като волеизявлението от името на клиент не е валидно като сторено от лице без самостоятелна правосубектност.Добричкият общински съвет действително няма качеството на юридическо лице,но притежава процесуална правоспособност и може да бъде субект на процесуално правоотношение и страна в съдебно административно производство по реда на АПК.Не е спорно,че именно Добричкият общински съвет е бил страна по адм.д.№639/2020 г. на АС-Добрич /в тази насока и определение №11/15.01.2021 г. по цитираното адм.д./Делото е образувано по жалба на общинския съветник Теодора Славова Иванова срещу разпоредбата на чл.73 ал.1 от Правилника за организация и дейността на общинския съвет,неговите комисии и взаимодействието му с общинската администрация,изменен с решение №297 по протокол №21 от заседание на Добрички общински съвет,проведено на 26.11.2020 г.В случаите на обжалване по реда на чл.45 ал.3 и ал.11 от Закона за местното самоуправление и местната администрация /ЗМСМА/ на решения на Общинския съвет пасивно легитимиран да участва в съдебното производство е именно Общинският съвет в качеството му на орган на местното самоуправление,издал обжалвания акт.Според разпоредбата на чл.15 ал.1 от АПК страна в административния процес е именно административният орган,респ. същият е страна и в съдебното производство по повод обжалване на издаден от органа административен акт /чл.153 ал.1 от АПК/.При обжалване на подзаконов нормативен акт /в случая текст от Правилник/ по реда на чл.185 и сл. от АПК страна в производството е органът,издал акта /чл.189 ал.1 от АПК/.В тези съдебни производства участието на Общинския съвет се осъществява чрез процесуален представител,ангажиран от председателя на съвета,разполагащ с компетенции да представлява съвета пред външни лица и организации-чл.25 т.6 от ЗМСМА.Съгласно разпоредбата на чл.17 ал.1 от АПК колективните административни органи,каквто е

Общинският съвет, се представляват от своите председатели или от овластени от тях други членове на органа, а според разпоредбата на чл.17 ал.3 от ЗМСМА пред съда те могат да се представляват по пълномощие по реда на Гражданския процесуален кодекс. Следователно Добричкия общински съвет е оправомощен да сключи чрез председателя си и договор за правна защита за процесуално представителство пред съда. Паричното задължение за заплащане на адвокатското възнаграждение обаче възниква по закон в патримониума на Община Д., чийто кмет е първостепенен разпоредител с бюджетните средства, тъй като Общинският съвет не разполага със самостоятелен бюджет, с който може да се разпорежда. Предвид изложеното процесният договор за правна защита е сключен от субект с надлежна процесуална правоспособност, който може да се представлява в съдебно производство по реда на АПК от упълномощен процесуален представител. Предметът на договора е ясен. На ищцата Д. е възложено да изготви писмен отговор на жалбата по цитираното административно дело и да окомплектова отговора с необходимите и относими документи, като преценката за относимост и необходимост също изисква специални познания на юрист.

По своя правен характер договорът за правна защита и съдействие представлява договор за поръчка по чл.280 и сл. от ЗЗД. Договорът за поръчка е договор, по силата на който доверителят /мандант/ възлага, а довереникът /мандатар/ се задължава да извърши за сметка на доверителя определени правни действия. Спрямо договора за правна защита и съдействие се прилагат и специалните правила на Закона за адвокатурата. Така в отклонение от общото правило на чл.286 от ЗЗД, съгласно което възнаграждение за изпълнение на поръчката се дължи само когато е уговорено, възнаграждение по договор за правна защита и съдействие, сключен с адвокат, се дължи винаги - чл.36 ал.1 от ЗА. Размерът на възнаграждението се определя в договора между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа - чл.36 ал.2 от ЗА. Нещо повече, съгласно чл.36 ал.3 от ЗА при липса на договор, така и когато страните по договора не са определили размера на възнаграждението, по искане на адвоката или клиента, то се определя от Адвокатския съвет съгласно действащата наредба на Висшия адвокатски съвет за минималните адвокатски

възнаграждения.Разпоредбата на чл.36 ал.4 от ЗА предвижда,че възнаграждението може да се уговори в абсолютна сума или процент върху определен интерес с оглед изхода на делото /с изключение на възнаграждението за защита по наказателни дела и по граждански дела с нематериален интерес/.В случая с процесния договор адвокатското възнаграждение е уговорено като абсолютна сума,а не в зависимост от изхода на заведеното административно дело и обема на извършената от адвоката работа,поради което са напълно ирелевантни доводите на Община Д.,че свършената работа по договора била на критичния минимум и не отговаряла на заложеното в него по размер адвокатско възнаграждение.Уговореното адвокатско възнаграждение,дори и преценено във връзка с възражението на Общината за прекомерност,не е прекомерно,тъй като е в размера на минимума по чл.8 ал.3 от Наредба №1/09.07.2004 г. в редакцията на разпоредбата към януари 2021 г.Изготвянето на отговор и окомплектоването на преписката по цитираното административно дело е безспорно част от процесуалната защита по това дело,т.е. адвокатското възнаграждение е уговорено именно за осъществяване на процесуално представителство,защита и съдействие по делото.Отделно от горното следва да се посочи,че ищцата Д. е изпълнила поетото от нея задължение по договора-изготвила е писмен отговор на жалбата /листи 32 и 33 от делото на ДРС/,като при съобразяване на отговора АС-Добрич е възприел тезата на Добрички общински съвет за недопустимост на жалбата,оставил я е без разглеждане и е прекратил производството по адм.д.№639/2020 г. /определение на АС-Добрич №11/15.01.2021 г. на листи 34-36 от делото на ДРС/.

Единствената допустима от закона хипотеза на лишаване на адвоката от правото му на възнаграждение се съдържа в нормата на чл.35 ал.4 от ЗА,когато съдебното производство бъде прекратено по вина на адвоката без възможност същото да продължи,но това прекратяване логично трябва да е в ущърб на представляваната страна.В случая производството по адм.д. №639/2020 г. на АС-Добрич,образувано по жалба срещу разпоредба от подзаконов нормативен акт на Общинския съвет,е било прекратено,но прекратяването като краен резултат е било в полза на представлявания административен орган-ответник по жалбата на общинския съветник Т.И.,оставена без разглеждане като недопустима,а не в негов ущърб.Предвид горното не е налице основание за лишаване на адв.Д. от уговореното по

процесния договор възнаграждение.

Законът за адвокатурата като специален закон не предвижда никакви други имуществени последици, свързани с намаляване, връщане или неплащане на възнаграждение на адвоката при различните форми на пълно или частично и/или некачествено изпълнение на задължението му. Възможност за редуциране на адвокатското възнаграждение до размера на положения труд е предвидена само в хипотезата на чл. 26 ал. 2 от ЗА, когато е налице основателно оттегляне на пълномощията от възложителя, каквото в случая не е осъществено. При некачествено изпълнение отговорността на адвоката се реализира по друг ред. Същият отговаря дисциплинарно по реда на чл. 131 и сл. от ЗА и имуществено спрямо клиента си за обезщетяване на вреди от неизпълнен договор. Това са евентуални последици от неизпълнението, които не влияят на възникването на задължението на доверителя за заплащане на уговореното в абсолютна сума, дължима при сключване на договора, адвокатско възнаграждение.

Неоснователно е и възражението, че вземането не било изискуемо, защото в договора нямало уговорен срок за плащане, а Общината не била поканена да плати. Моментът на изискуемост на вземането за адвокатско възнаграждение е визиран нормативно. Ако не е уговорено изрично друго, адвокатското възнаграждение се дължи авансово и е платимо /изискуемо/ към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие според регламентацията по чл. 2 ал. 6 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията към 04.01.2021 г. /ДВ, бр. 68/2020 г./. Не е необходимо за настъпване изискуемостта на вземането да се отправя покана за плащане, щом не е уговорено в договора, че вземането става изискуемо след покана. При липса на каквито и да е уговорки досежно падежа на вземането същото е изискуемо авансово към датата на сключване на договора за правна защита по смисъла на цитираната разпоредба на горната Наредба. Настоящата хипотеза се приравнява на такава при определен ден за изпълнение на задължението, поради което съгласно разпоредбата на чл. 84 ал. 1 изр. 1 от ЗЗД длъжникът изпада в забава след изтичането му, т.е. в случая Общината е в забава от датата на сключване на договора и дължи обезщетение за забавено плащане на главницата в размер на законната лихва върху нея, считано от 04.01.2021 г. Ищцата Д. е претендирала законната лихва, начинаей от датата на подаване на заявлението 16.04.2021 г., т.е. дори от

по-късен момент спрямо датата на настъпилата забава,и претендираното обезщетение за забавено плащане ѝ се дължи за периода от 16.04.2021 г. /датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК/ до окончателното изплащане на главното задължение.

Липсата на своевременно осъществено и удостоверено пред съда плащане по процесния договор от страна на Общината е причината същата да бъде лишена от възможността средствата за адвокатско възнаграждение да бъдат възстановени в бюджета ѝ чрез присъждането им по адм.д.№639/2020 г. на АС-Добрич при прекратяване на производството.Съдът по правило присъжда само разноски,чието реално извършване към датата на устните състезания е доказано.“Ощетяването“ на Общината,на което тя се позовава,не се корени в поведението на упълномощения адв.Д.,а на липсата на своевременна и пълноценна комуникация между Общинския съвет и Общината,респ. председателя на ОС и кмета,като очевидно към януари 2021 г. или липсва разписан механизъм на финансовите им взаимоотношения по повод сключени от председателя на Общинския съвет договори за правна защита с адвокати за процесуално представителство по административни дела или,ако е имало такъв,неизпълнението му от страна на Общинския съвет и Общината не може да се вмени във вина на адвоката.

Предвид изложеното се установява,че процесното вземане е дължимо въз основа на валиден договор за правна защита и съдействие.Искът е основателен и подлежи на уважаване.Този извод обосновава правилност на първоинстанционното решение,което следва да бъде потвърдено вкл. в частта,с която на основание чл.78 ал.1 от ГПК в полза на ищцата по делото и заявител в заповедното производство Д. Д. са присъдени сторените от нея разноски в исковото и заповедното производства.

Въззивникът и ответник по делото Община Д. е претендирала присъждане на сторените от нея разноски в двете инстанции.На същата при този изход от спора /уважаване на иска/ и при наведени доводи,че не е дала повод с поведението за завеждане на делото,е отказано присъждане на разноски от първоинстанционния съд с постановено по повод нейна молба по чл.248 ал.1 от ГПК /инкорпорирана във въззивната жалба срещу първоинстанционното решение/ определение №1100/16.05.2023 г. по гр.д. №2301/2021 г.,което е влязло в сила.Въззивният съд не е сезиран с частна

жалба срещу последното определение /разпореждането за връщането ѝ е влязло в сила/,поради което при потвърждаване решението на ДРС не е оправомощен да обсъжда наново въпроса за дължимост на разноски в полза на Общината за първоинстанционното производство въпреки уважаване на иска срещу последната при изложени доводи,че Общината не била дала повод с поведението си за завеждане на делото.

Във въззивната инстанция двете страни са претендирали сторените от тях разноски.При този изход от спора /потвърждаване на атакуваното решение за уважаване на иска и оставяне въззивната жалба на Общината без уважение/ въззивникът Община Д. няма право на разноски за настоящата инстанция и такива не следва да ѝ се присъждат.Право на разноски има въззиваемата Д. Д..Същата обаче не е сторила разноски и такива не следва да ѝ се присъждат.Упълномощеният ѝ процесуален представител адв.Г. П. обаче има право на адвокатско възнаграждение на основание чл.38 ал.2 от ЗА,тъй като според договора за правна защита и съдействие на лист 16 от делото на ДОС между страната и адвоката е уговорена безплатна адвокатска защита по чл.38 ал.1 т.3 от ЗА.На адвоката следва да се присъди възнаграждение в размера по чл.7 ал.2 т.1 от Наредба №1/09.07.2004 г.,а именно 400 лв.

Водим от гореизложеното,Добричкия окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №403/12.05.2022 г. по гр.д.№2301/2021 г. на Добричкия районен съд.

ОСЪЖДА Община Д.-гр.Д. с ЕИК 000852188 със седалище гр.Д.,ул.“Н.** да заплати на адв.Г. П. П. от АК-Д.,с личен №***,с адрес гр.Д.,бул.“Д.** на основание чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв /четиристотин лева/ за осъществено пред въззивната инстанция безплатно процесуално представителство на въззиваемата Д. И. Д. с ЕГН ***** от гр.Д..

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по смисъла на чл.280 ал.3 т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____